

до складу витрат виробництва, при цьому не порушуючи вимог чинного законодавства, як правильно складати фінансову звітність, щоб отримати найбільш якісну та точну інформацію стосовно різних об'єктів обліку (активів, пасивів). І в кінцевому результаті, необхідно залучати до даного процесу висококваліфікованих спеціалістів, не тільки бухгалтерської сфери, а й економічної, юридичної, технічної тощо. Це, в свою чергу, дасть можливість встановити різноманітні та специфічні особливості діяльності підприємства.

Таким чином, облікова політика є найважливішим етапом в діяльності підприємства, що дає змогу більш раціонально використовувати діяльність підприємства при вирішенні його конкретних завдань та реалізації функцій.

Список використаних джерел:

1. Державне управління поведженням з твердими відходами: Автореф. дис. канд. екон. наук: 08.02.03 / Р.З. Берлінг; Нац. ун-т "Львів. політехніка". Л., 2004. 20 с.
2. Нашкерська Г.В. Бухгалтерський облік: навч. посіб. Київ: Центр навчальної літератури, 2004. 464 с.
3. Облік і аудит відходів виробництва та операцій з ними на гірничо-збагачувальних комбінатах: Автореф. дис. канд. екон. наук: 08.00.09 / О.В. Руденко; Київ. Нац. Держ. Ун-т ім. Вадима Гетьмана. 2009. 24 с.

Власенко Дмитро

к.е.н., доцент,

Есаулов В'ячеслав

к.е.н., старший викладач

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

РОЗВИТОК ЯК ОСНОВНА ХАРАКТЕРИСТИКА ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ

Історія суспільства та досягнення науки надали велику кількість інформації, що підтверджує складний, неоднозначний характер процесів розвитку і їх механізмів, які показують, що прогрес не досягається автоматично, і загальна висхідна лінія розвитку суспільства – це результат складної діалектичної взаємодії безлічі процесів, у яких найважливіша роль належить цілеспрямованій діяльності людей [1].

Ідея розвитку набула широкого поширення в другій половині XIX століття. Розвиток – незворотня, спрямована та закономірна зміна матерії і свідомості, результатом якої є новий якісний стан об'єкта. Це загальний принцип пояснення історії природи, суспільства та пізнання. Існує дві форми розвитку: еволюційний та революційний. Так само виділяють прогресивний і регресивний розвиток.

Життєдіяльність організації пов'язана із процесами безперервної зміни та розвитку. У зв'язку з цим особливо слід виокремити роль менеджменту.

Раціональне його використання дозволяє підвищити ефективність функціонування організації та забезпечити організаційний прогрес у цілому. При цьому часто керівники компаній і підрозділів не замислюються про те, що діяльність будь-якої організації заснована на залежностях, законах і закономірностях. Знання цієї обставини може призвести до зниження ресурсних витрат при прийнятті управлінських рішень.

Так, відповідно до закону розвитку кожна організація, як матеріальна система прагне досягти найбільшого сумарного потенціалу при проходженні всіх етапів життєвого циклу [3]. Організаційний підхід до питань управління та розвитку передбачає розгляд функціонування організації з погляду певних періодів, характерних для будь-якої структури. Життєвий цикл організації відображає її еволюцію від створення до зникнення організації як окремої сутності.

Реалізація закону розвитку спирається на принципи [4]:

- інерції (або запізнювання) – зміна потенціалу (суми ресурсів) системи починається через деякий час після початку впливів змін у зовнішньому або внутрішньому середовищі та триває якийсь час після їх закінчення;
- самозалежності – на хід розвитку організації впливає потенціал самої організації;
- еластичності – кожна організація намагається згладити внутрішні та зовнішні наслідки;
- безперервності – процес зміни потенціалу системи йде безупинно, змінюються лише швидкість і знак зміни;
- стабілізації – організація прагне до стабілізації ефективних етапів життєвого циклу.

Даний закон допомагає визначити потенціал організації на кожному етапі життєвого циклу, який виражається, насамперед, у резервах і запасах організації, збільшення яких породжує проблеми їх обслуговування та зберігання. Нерозуміння реалізації закону в дії приводить до небажаних наслідків. Так, прагнення до швидкого розвитку організації вимагає інтенсивного розширення виробництва, залучення капіталу, що не завжди відповідає реальним потребам ринку та можливостям організації. Це може знизити її маневреність і стабільність, а також призвести до таких негативних наслідків як: бюрократизація та зарегульованість звичайних процедур прийняття рішень, посилення централізації, зростання адміністративного апарату. У даній ситуації, для вирішення цих проблем, рекомендується застосовувати методи регресивного розвитку шляхом руху до більш простих структур.

Організація може ефективно існувати та досягати встановлені перед нею цілі за умови, що її розвиток адекватний вимогам і змінам існуючого економічного середовища. Фахівці в області менеджменту [1-4] при управлінні розвитком організації радять враховувати: цілі та інтереси менеджменту і персоналу, вимоги і обмеження, пов'язані з технологією виробництва та реалізації продукту (послуги), потреби зовнішнього середовища. При цьому

основна складність полягає в тому, що ці фактори динамічні, між ними виникають протиріччя та усі їх зміни повинні бути погоджені. Завданням менеджменту є своєчасне коригування факторів з урахуванням розвитку організації.

Список використаних джерел:

1. Hatch, M. J. (2018). Organization Theory: Modern, Symbolic, and Postmodern Perspectives (4th ed.). Oxford University Press, 432 pages
2. Morgan, G. (2006). Images of Organization (Updated ed.). Thousand Oaks, CA: SAGE Publications, 520 pages
3. Mintzberg, H. (1979). The Structuring of Organizations: A Synthesis of the Research. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 512 pages
4. Scott, W. R. (2003). Organizations: Rational, Natural, and Open Systems (5th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson Prentice Hall, 430 pages

Герчанівська Світлана

к.е.н., доцент

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

**СТРАТЕГІЯ ЕФЕКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ
ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ У СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ
ПІДПРИЄМСТВАХ**

Воєнні дії в Україні спричинили суттєвий вплив на стан економіки загалом та сільського господарства зокрема. Відтак у сільськогосподарських підприємствах виникає необхідність пошуку економічно обґрунтованих підходів, які сприятимуть підвищенню ефективності використання земельних ресурсів. Зокрема, аграрії потребують постійного пошуку нових напрямків, шляхів і методів, що дозволять забезпечити раціональне та ефективне використання земельних ресурсів, підвищити урожайність, зберегти родючість ґрунтів і зменшити негативний екологічний вплив. У ефективному використанні землі зацікавлений не лише її власник чи землекористувач, а й усе суспільство.

Забезпечення ефективного розвитку сільськогосподарських підприємств можливе за умови дотримання не лише належного рівня результативності від свого господарювання, але й від ефективності використання ними земельних ресурсів. Ефективне (раціональне, розумне, доцільне, обґрунтоване) означає продуктивне землекористування і водночас збереження, а по можливості - підвищення родючості ґрунту. У цьому і полягає особливість земельного ресурсу. Всі уречевлені засоби праці в процесі їхнього використання амортизують вартість на вироблений продукт і через певний час змінюються новими. Земельна ділянка залишається, її «зношення» означає втрату поживних речовин, які повинні поновлюватися (підтримка балансу поживних речовин) [3].

Організація ефективного використання земельних ресурсів у сільському господарстві потребує застосування стратегічного управління. Стратегія